

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Jana Ferneckého ve věci

žalobkyně: **Centrum pro zjišťování výsledků vzdělávání**, IČ: 720 29 455
sídlem Jankovcova 933/63 170 00 Praha 7 – Holešovice
zast. JUDr. Josefem Donátem, LLM, advokátem
sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2023 č. j. 20032/23/5000-10612-712342

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Odůvodnění:

I. Předmět přezkumu

1. Žalobce se domáhá žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2023 č. j. 20032/23/5000-10612-712342 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný změnil platební výměr Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „*prvostupňový orgán*“) na odvod za porušení rozpočtové kázně ze dne 21. 11. 2017, č. j. 8333551/17/2000-31477-110134 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“) tak, že nová výše stanoveného odvodu za porušení rozpočtové kázně byla stanovena na částku ve výši 21 866 819 Kč. Žalobce navrhl rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí.

II. Žalobní body

2. Námitky žalobce uplatněné v podané žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
3. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, spočívající v tom, že závěr žalovaného o možnosti či nemožnosti stihnout jiné zadávací řízení, než jednacím řízení bez uveřejnění (dále též „*JŘBU*“) je nepodložený a nesprávný. Výpočet žalovaného ohledně minimální délky zadávacího řízení je zmýlený minimálně o 40 dní. Z takto nesprávně učiněné úvahy nelze vycházet při posouzení vzniku stavu krajní naléhavosti a případné odpovědnosti za něj. Žalobce nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že otevřené řízení mohlo skončit již 1. 8. 2014 a totéž platí i ve vztahu k užšímu řízení. Žalovaný v rozporu s § 39 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „*ZVZ*“ či „*zákon o veřejných zakázkách*“) dovodil, že lhůta pro podání nabídek by byla lhůtou minimální v délce 52 dnů u otevřeného řízení a v užším řízení by činila lhůta pro doručení žádosti o účast v řízení 37 dní. Žalovaný nezohlednil, že v zadávacím řízení byly podány 3 nabídky, přičemž na posouzení kvalifikace každé nabídky je nezbytné vyčlenit minimálně 1 týden. Jelikož dle ZVZ zadavatel byl povinen posoudit kvalifikaci všech dodavatelů, nikoliv jen nejvýhodnější nabídky, posouzení kvalifikace nebylo možno provést „do druhého dne“. Žalovaný dále nezohlednil lhůtu pro objasnění informací či podkladů ve smyslu § 59 odst. 4 ZVZ. Podle citovaného ustanovení se k žádosti zadavatele stanoví přiměřená lhůta (minimálně 3 až 5 dnů), přičemž k takové žádosti může dojít opakovaně, případně dodavatel může žádat prodloužení lhůty. Nelze tak vyloučit, že již z tohoto důvodu se řízení prodlouží o dalších 14 dnů. Žalovaný rovněž pomíjí, že na první jednání hodnotící komise je nezbytné dle § 75 odst. 1 ZVZ svolat členy nejméně 5 pracovních dnů předem. Navíc lze předpokládat, že v době letních dovolených by svolání jednání komise bylo obtížnější. Je tak realistická úvaha, že by došlo k dalšímu zdržení cca o 1 týden i více, např. pokud by k posouzení a hodnocení nabídek bylo nezbytné více než jedno jednání hodnotící komise. Žalobce tak shrnul, že všechny naznačené, realistické okolnosti prodlužují zadávací řízení minimálně o další 1 měsíc, a teprve poté je možno vydat rozhodnutí o výběru. Protože v roce 2014 nebyla zavedena plná elektronizace (viz § 149 ZVZ), k odeslání oznámení o výběru mohlo dojít i běžnou poštou, a tedy k doručení mohlo dojít až na základě fikce za dalších 10 dnů. Námitky proti výběru se pak dle § 110 odst. 4 ZVZ podávaly do 15 dnů „ode dne doručení oznámení o výběru nejvhodnější nabídky“. Celkem tak žalovaný zapomněl započíst cca 30 + 10 dní, tedy 40 dní.

Každopádně je vyloučeno de iure i de facto, aby druhý den pro podání nabídek existoval vybraný dodavatel.

4. Nepřezkoumatelnost spatřuje také v tom, že žalovaný nijak nezhodnotil, proč a z jakých důvodů zadavatel realizaci užšího řízení nestihl. Žalovaný vůbec neučinil úvahu, jaké lhůty žalobce případně nerespektoval, a zejména zda případné zdržení v rámci užšího řízení je přičitatelné žalobci či nikoliv. Takové zhodnocení v napadeném rozhodnutí chybí, ačkoliv je klíčové pro závěr, zda žalobce jako zadavatel objektivní stav krajní naléhavosti způsobil či nikoliv. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné z nedostatku důvodů pro závěry žalovaného, když žalovaný vůbec nezkoumal reálné důvody vzniku stavu krajní naléhavosti.
5. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože není zřejmé, z jakého ustanovení ZVZ žalovaný dovozuje závaznost údaje 30. 9. 2014 v zadávací dokumentaci. Ačkoliv žalobce v zadávacím řízení deklaroval předpokládaný termín pro uzavření smlouvy 30. 9. 2014, reálně nejzazším termínem, do kdy bylo možno uzavřít smlouvu bez ohrožení potřeb a zájmů zadavatele jako orgánu veřejné moci, byl termín 31. 10. 2014. Žalobce znovu zdůrazňuje, že pokud je zohledňován termín 31. 10. 2014, zadavatel dodržel všechny termíny a zákonné lhůty, které jsou mu napadeným rozhodnutím určeny k dodržení. Konkrétně tedy platí, že zadavatel dne 24. 9. 2014 odeslal oznámení o výběru a do 9. 10. 2014 vyčkal na uplynutí lhůty pro podání námitek, které byly v této lhůtě podány. K zahájení JŘBU zadavatel přistoupil 27. 10. 2014, tedy po uplynutí všech lhůt dle vyjádření žalovaného i dle zrušujícího rozsudku zdejšího soudu.
6. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný posuzoval možnost stihnout jiné zadávací řízení od dubna 2014 se závěrem, že od tohoto data až do konce září 2014 bylo možné stihnout jak otevřené, tak i užší řízení. Jakkoli je zjištění žalovaného pravdivé (žalobce se s ním ztotožňuje), je současně irrelevantní pro posouzení zákonnosti postupu žalobce jako zadavatele. Možnost „stihnout či nestihnout“ jiný druh zadávacího řízení je logicky nezbytné zkoumat od okamžiku, kdy zadavatel zahájil či se rozhodoval zahájit JŘBU. Žalovaný přehlédl, že i žalobce učinil v dubnu 2014 naprosto totožný závěr o tom, že je možné stihnout užší řízení, a proto také užší řízení zahájil. Metodika posouzení skutkových okolností žalovaným by byla správná, pouze pokud by žalobce zahájil JŘBU již v dubnu 2014, protože pouze v takovém případě by dávalo smysl zkoumat, zda od dubna 2014 do září (či října) 2014 bylo možné „stihnout“ standardní zadávací řízení. Žalobce jako zadavatel však JŘBU zahájil až 27. 10. 2014, a to za podstatně odlišných skutkových okolností, než které posuzoval žalovaný k dubnu 2014. Podle žalobce je rozhodující, zda ke dni zahájení JŘBU, tj. 27. 10. 2014 zadavatel mohl či nemohl stihnout realizovat jiný druh řízení.
7. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, spočívající v nesprávných závěrech ohledně součinnosti ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále též „MŠMT“). Žalovaný nedostatečně zohlednil zpoždění, které zadavatel utrpěl při přípravě zadávacího řízení a které bylo způsobeno čekáním na pravděpodobnou, resp. deklarovanou zákonodárnou iniciativu ministra MŠMT (která se měla přímo dotknout předmětu plnění) a čekáním na zpožděný souhlas se zahájením zadávacího řízení. Tato okolnost je podstatná pro vyhodnocení, že žalobce jako zadavatel nezpůsobil stav krajní naléhavosti, který v říjnu 2014 vedl k zahájení JŘBU, případně že nezpůsobil a není odpovědný za porušení rozpočtových pravidel.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

8. Zadavatel byl při svém rozhodování ovlivněn nesoučinností MŠMT jako zřizovatele a normotvůrce, přičemž bezprostředním efektem vůči žalobci bylo neposkytnutí (či opožděné poskytnutí) souhlasu MŠMT jako zřizovatele se zahájením zadávacího řízení, bez kterého zadavatel nemohl dál pokračovat.
9. Žalobce jako zadavatel současně musel brát vážně veškeré záměry ministra školství prezentované v médiích v únoru 2014, a tedy s péčí řádného hospodáře žalobce musel vycházet z toho, že nemůže porušit interní předpisy a vyhlásit veřejnou zakázku s předmětem plnění, který se v důsledku plánované a proveditelné změny legislativy může ukázat jako nerealizovatelný, protože by v mezidobě došlo novelizací příslušné vyhlášky ke změně koncepce státních maturit.
10. Žalobce tak opět musí vyslovit, že jako zadavatel nemohl obejít interní pravidla a zahájit zadávací řízení bez souhlasu MŠMT, neboť musel vyčkat, až bude postaveno na jisto, zda do předmětu plnění zasáhne nebo nezasáhne legislativní změna. Na stejnou věc pak ostatně vyčkával i souhlas MŠMT. Uvedené zpoždění s udělením souhlasu MŠMT jako zřizovatele vylučuje odpovědnost žalobce jako zadavatele za „způsobení“ stavu krajní naléhavosti ve smyslu § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ, který žalobce vedl k realizaci JŘBU v roce 2014. Realizace JŘBU proto proběhla v souladu se zákonem.
11. Žalobce se porušení rozpočtových pravidel nedopustil, protože zpoždění původního zadávacího řízení a vznik stavu krajní naléhavosti, který vedl k JŘBU, bylo způsobeno opožděným souhlasem MŠMT, a tedy primárně za něj odpovídá MŠMT a nikoliv žalobce. K uvedenému navrhl žalobce svědeckou výpověď ministra či jiných pracovníků MŠMT.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

12. V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na právních názorech uvedených v napadeném rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkázal.
13. K *prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť žalovaný uvedl, které zákonné lhůty vzal při výpočtu minimální délky zadávacího řízení v úvahu. Vázán právním názorem městského soudu ve zrušujícím rozsudku, v němž městský soud dovodil, že „*blokační lhůtu (ust. § 111 odst. 5 ZVZ) tak není třeba při přípravě zadání veřejné zakázky zohledňovat*“, se v napadeném rozhodnutí zabývá časovou sousledností jednotlivých kroků zadavatele při využití zákonných lhůt dle § 86, § 39 odst. 2 písm. a), § 39 odst. 3 písm. a), § 82 odst. 1 ve spojení s § 110 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách.
14. Ohledně posouzení oprávněnosti žalobce použít JŘBU žalovaný vycházel při zahájení zadání veřejné zakázky č. 401892 ze skutečnosti, že k udělení souhlasu MŠMT žalobci začít zadávat veřejnou zakázku došlo dne 23. 4. 2014. Po zohlednění všech zákonných lhůt žalovaný dospěl k závěru, že pokud by žalobce zadával veřejnou zakázku č. 401892 v otevřeném řízení, mohl stihnout uzavřít smlouvu s uchazečem k datu 1. 8. 2014, tedy téměř 2 měsíce před nejzazším termínem pro uzavření smlouvy dne 30. 9. 2014. V případě, že by žalobce zadal předmětnou veřejnou zakázku v užším řízení, mohl stihnout uzavřít smlouvu s uchazečem k datu 27. 8. 2014, tedy více než měsíc před nejzazším termínem pro uzavření smlouvy dne 30. 9. 2014. Žalobce tak měl dostatečný časový prostor na to, aby poptávané plnění zadal v otevřeném či užším zadávacím řízení, proto nebyly naplněny

podmínky pro zadání veřejné zakázky v JŘBU dle ustanovení § 23 odst. 4 písm. b) zákona o veřejných zakázkách.

15. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, že pomíjí § 39 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách a jeho úvaha je nedoložená a nerealistická, když z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný v případě propočtu lhůt v případě zadávání veřejné zakázky v otevřeném i užším řízení zohlednil zákonnou lhůtu dle § 39 zákona o veřejných zakázkách, a to v otevřeném řízení min. 52 dnů pro podání nadlimitní veřejné zakázky, dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách 37 dní pro doručení žádosti o účast v užším řízení a dle § 39 odst. 3 písm. a) bod 2. téhož zákona lhůtu 40 dní pro podání nabídek pro nadlimitní veřejné zakázky v užším řízení. V podrobnostech odkázal na body 46 a 49 napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvádí, proč zohlednění zákonné lhůty žalovaným dle § 39 zákona o veřejných zakázkách je nedoložené a nerealistické, resp. jaká jiná lhůta měla být dle žalobce přiměřená.
16. K námitce žalobce týkající se prodloužení zadávacího řízení v návaznosti na § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, ohledně objasnění informací či podkladů a § 75 odst. 1 téhož zákona, ohledně svolání členů na první jednání, žalovaný uvádí, že se zde nejedná o zákonné lhůty, jež by měly být zohledněny při stanovení harmonogramu v případě zadávání veřejné zakázky v otevřeném či užším řízení.
17. K námitce žalobce týkající se doručení prostřednictvím tzv. fikce doručení – tzn. max 10 dnů, se žalovaný vyjádřil v bodě 50 napadeného rozhodnutí. Žalovaný k dané věci poukazuje na skutečnost, že pro posouzení nezbytnosti zadání v krajně naléhavém případě a splnění podmínky časové nemožnosti zadat veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení je třeba zohlednit pouze ty minimální zákonné lhůty, s nimiž žalobce musel počítat při stanovení harmonogramu, a které byl povinen dodržet a priori dle zákona o veřejných zakázkách. Žalobce tak nedůvodně připočítává k délce zadávacího řízení dalších 40 dnů.
18. K otázce odpovědnosti žalobce za průběh (nestihnutí) užšího zadávacího řízení žalovaný uvedl, že zadavatel zahájil prvotní přípravy k původnímu užšímu zadávacímu řízení dne 23. 12. 2013 oznámením předběžných informací (dále též „*oznámení předběžných informací*“), kde informoval o úmyslu realizovat veřejnou zakázku č. 377420. V důsledku opravy nesprávných údajů muselo být dne 25. 4. 2014 vydáno opravné oznámení předběžných informací, tedy až po více než 4 měsících. Užší zadávací řízení na veřejnou zakázku č. 377420 bylo zahájeno oznámením o zakázce dne 9. 6. 2014 ve Věstníku veřejných zakázek (dále jen „VVZ“) a v Tenders electronic daily (dále jen „TED“) dne 12. 6. 2014, tedy po 44 dnech od vydání opravného oznámení předběžných informací. Dne 24. 6. 2014 bylo vydáno opravné oznámení o veřejné zakázce 377420 (ve VVZ uveřejněno dne 24. 6. 2014 a v TED dne 27. 6. 2014). Opravou zde došlo k další časové ztrátě 15 dnů. Žalovaný proto nemůže souhlasit s námitkou žalobce, že užší řízení v dubnu 2014 zahájil, když původní užší zadávací řízení zahájil až v červnu 2014. Žalovaný provedenými výpočty lhůt dle zákona o veřejných zakázkách z hlediska posouzení, zda bylo reálně možné zadat předmětnou veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení, než v JŘBU dospěl k závěru, že souhlas MŠMT byl udělen zadavateli včas, tak aby mohla být veřejná zakázka zadávána v odpovídajícím režimu zadávacího řízení.
19. K námitce žalobce, že v napadeném rozhodnutí chybí úvaha žalovaného, zda „nestihnutí“ užšího řízení je možné přičítat žalobci jako zadavateli a zda žalobce tak způsobil stav krajní

naléhavosti žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru o nesplnění první a čtvrté podmínky JŘBU, tj. nezbytnosti zadání v krajně naléhavém případě a časové nemožnosti zadat veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení, neměl důvod se zabývat podmínkami č. 2 a 3. pro použití JŘBU, když tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Žalovaný současně odkázal na bod [47] napadeného rozhodnutí.

20. Ve vztahu k námitce žalobce týkající se předpokládaného termínu pro uzavření smlouvy dne 30. 9. 2014, žalovaný odkázal na bod 67 napadeného rozhodnutí, z něhož jednoznačně vyplývá, že zadávání veřejné zakázky mělo být dokončeno do 30. 9. 2014 tak, aby nejpozději dne 1. 10. 2014 mohla být uzavřena smlouva o outsourcingu služeb. Smlouva o outsourcingu služeb II byla však uzavřena mezi zadavatelem a společností NESS Czech, s.r.o. až dne 31. 10. 2014. Při určení data dokončení zadávacího řízení je dle žalovaného rozhodující datum 1. 10. 2014, jelikož je uvedeno v zadávací dokumentaci. Dle žalovaného je datum 30. 9. 2014, kdy měla být veřejná zakázka dokončena dle harmonogramu, závazné, neboť vychází dle zákona o veřejných zakázkách ze zadávací dokumentace. Nelze proto dát za pravdu žalobci, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z čeho žalovaný dovozuje závaznost data 30. 9. 2014. Taktéž Krajský soud v Brně v rozsudku v 67. bodu č. j. 31 Af 80/2016-164 počítá s realizací předmětné veřejné zakázky nejpozději dne 30. 9. 2014. Tvzení, že pro zadavatele byl reálným termínem až termín 31. 10. 2014, žalobce žádným způsobem nedoložil ani neprokázal, proto uvedená námitka není důvodná.
21. Ke *druhému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že žalobce nepřipadně převrací závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 125/2016-209, z něhož nevyplývá, že je třeba zkoumat, zda žalobce od okamžiku zahájení JŘBU mohl či nemohl stihnout jiný druh zadávacího řízení, ale zda k okamžiku zahájení JŘBU mohl stihnout jiný druh zadávacího řízení. Datum zahájení JŘBU je tedy sice relevantní, nikoliv však v tom smyslu, v jakém se dožaduje žalobce. Aby mohlo být posouzeno, zda do 27. 10. 2014, kdy bylo zahájeno JŘBU, mohl žalobce stihnout jiný druh zadávacího řízení (užší či otevřený), je třeba z logiky věci vyjít z časového sledu jednotlivých úkonů před zahájením JŘBU, tak jak to učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí.
22. Ke *třetímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že žalovaný vnímá výměnu ministra školství v době před zahájením zadání veřejné zakázky jako skutečnost, která mohla mít vliv na pozdější start zadávání veřejné zakázky, ale na druhou stranu však žalovaný prokázal, že i za této situace mohla být veřejná zakázka vysoutěžena včas v užším i v otevřeném řízení a nebylo tak nezbytné užití JŘBU. Tuto okolnost žalovaný zohlednil při stanovení výše odvodu.
23. Souhlas MŠMT byl udělen zadavateli včas, tak aby mohla být veřejná zakázka zadávána v odpovídajícím režimu zadávacího řízení. Dle žalovaného nástupem nového ministra školství koncem ledna 2014 nevznikla následně žádná časová tíseň, která by musela vést nutně k zadání veřejné zakázky v JŘBU, neboť žalobce měl dostatečný časový prostor pro její zadání v jiném, transparentnějším druhu zadávacího řízení. Podmínky pro použití JŘBU tak nebyly v daném případě splněny. Nejednalo se o krajně naléhavý případ, který zadavatel nezpůsobil svým jednáním a nemohl jej předvídat, protože mohl a měl předvídat, že mohou nastat skutečnosti spojené s využitím opravných prostředků v rámci původní veřejné zakázky č. 377420 zadané v užším řízení. Dle žalovaného žalobce nepřizpůsobil

předcházející užší zadávací řízení požadovanému termínu realizace, když nevzal v potaz délku lhůt v zadávacím řízení. Výdejem peněžních prostředků za služby poskytované na základě Smlouvy o outsourcingu služeb II uzavřené na základě proběhnuvšího JŘBU došlo ze strany žalobce k neoprávněnému použití jiných peněžních prostředků státu dle § 3 písm. e) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (dále též „zákon o rozpočtových pravidlech“), což vedlo v konečném důsledku k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

24. Co se týká námitky žalobce ohledně mediálních výstupů tehdy nového ministra školství, žalovaný odkazuje na bod 56 napadeného rozhodnutí, kde se ztotožnil s názorem městského soudu v bodu 84. rozsudku sp. zn. 6 Af 34/2020, že mediální výstupy ministra a dokumenty s nimi související, nemohou být v této věci právně významné. Žalobce se v tomto přísně právně regulovaném prostředí, kterým je proces zadávání veřejných zakázek, musí řídit právními předpisy, nikoli mediálními výstupy ministra.
25. Žalobce na vyjádření žalovaného ze dne 27. 10. 2023 reagoval replikou ze dne 15. 12. 2023, ve které setrval na svých žalobních důvodech. Nad rámec argumentace ve správní žalobě uvedl, že žalovaný otázku možnosti či nemožnosti realizace jiného druhu zadávacího řízení posuzuje nesprávně v rámci jiné podmínky pro realizaci JŘBU. Žalovaný měl spornou otázku posuzovat v kontextu 2. podmínky, namísto toho ji nesprávně posuzoval v kontextu 4. podmínky, a to navíc věcně nesprávně. V daném případě žalobce jako zadavatel nebyl nečinný, naopak realizoval užší řízení hned, jak k tomu dostal od MŠMT prostor, avšak toto užší řízení navzdory všem hypotetickým úvahám objektivně nestihl dokončit. Žalovaný nesmyslně posuzuje stav krajní naléhavosti ke dni zahájení užšího řízení, tedy v období od dubna 2014, ačkoliv měl posuzovat tento stav ke dni zahájení a realizace JŘBU v říjnu 2014. Současně jsou závěry žalovaného zmatečné i věcně – žalobce se v říjnu 2014 nepochybně ve stavu krajní naléhavosti nacházel. Žalovaný měl hodnotit, zda tento objektivně nastalý stav žalobce způsobil či jej mohl předvídat, nikoliv tento objektivní stav popírat. K takovému popírání žalovaný nepředložil žádné důkazy ani úvahy a takové popírání odporuje skutkovému stavu. Pokud jde o oznámení předběžných informací, pak je třeba upozornit, že oznámení předběžných informací netrpělo žádnými vadami, které by se opravovaly. Ani na tuto okolnost tak nelze nahlížet jako na zavinění prodlení na straně žalobce. K vydání opravného oznámení předběžných informací dne 25. 4. 2014 došlo na základě podnětu ze strany zřizovatele žalobce, tedy MŠMT, kterými byl žalobce jako zadavatel právně i fakticky vázán. Žalobce vytýká žalovanému pominutí ustanovení § 39 odst. 1 ZVZ. Nikde v napadeném rozhodnutí není úvaha o tom, zda minimální zákonná lhůta 52 dnů by v tomto konkrétním případě byla přiměřená. Podle názoru žalobce vzhledem ke složitosti předmětu je zjevné, že by minimální zákonná lhůta jako přiměřená neobstála v žádném případě. Jakkoli hypoteticky mohlo být užší řízení i kratší, jeho délka byla standardní a nikoliv excesivní. K nedůvodnému zdržení došlo v důsledku spolupůsobení MŠMT v období od ledna do dubna 2014. Žalobce trvá na tom, že pokud je mu vytýkáno, že v jeho nastavení užšího řízení nebylo možno stihnout uzavření smlouvy, pak takový závěr není pravdivý – zadavatel mohl stihnout uzavřít smlouvu ve lhůtách, které pro sebe interně vnímal jako hraniční a které se jasně a prokazatelně odvíjejí od objektivních lhůt. Co se týká mediálních výstupů ministra MŠMT, ani proces zadávání veřejných zakázek není izolován od vnější reality. I toto prostředí akceptuje, že faktické okolnosti ovlivňující některé zákonné skutečnosti dle ZVZ, se dějí fakticky, a to často v prostředích, která nejsou regulována tak přísně, nebo nejsou regulována vůbec. Není vinou

žalobce, že tehdejší ministr se nenechal svazovat žádnými přísnými regulacemi a namísto korektních formálních dokumentů interní povahy raději prezentoval své záměry přes média. Z hlediska procesního práva žádný právní předpis, žádná přísná právní regulace nebrání tomu, aby skutkový stav byl zjišťován prostřednictvím mediálních výstupů.

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

26. Ze správního spisu vyplývá, že dne 8. 6. 2017 zahájil Finanční úřad pro hlavní město Prahu u žalobce daňovou kontrolu, jejímž předmětem bylo ověření, zda nevznikla odvodová povinnost porušením rozpočtové kázně u jiných peněžních prostředků státu použitých v souvislosti s realizací veřejné zakázky. O kontrolních zjištěních byl pořízen Protokol č. j. 6898110/17/2000 - 31477-110134 ze dne 3. 11. 2017, z kterého plyne, že žalobce jako zadavatel porušil ustanovení § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ tím, že pro zadání nadlimitní veřejné zakázky na služby č. 401892 použil dne 27. 10. 2014 JŘBU, přestože nebyly splněny podmínky pro jeho použití. Nejednalo se o krajně naléhavý případ, který zadavatel nezpůsobil svým jednáním a nemohl jej předvídat, protože mohl a měl předvídat, že mohou nastat skutečnosti spojené s využitím opravných prostředků v rámci veřejné zakázky č. 377420 zadané v předcházejícím užším řízení. Žalobce jako zadavatel nepřizpůsobil předcházející užší zadávací řízení požadovanému termínu realizace, když nevzal v potaz délku lhůt v zadávacím řízení. Výdejem peněžních prostředků za služby poskytované na základě Smlouvy o outsourcingu služeb (uzavřené na základě proběhnuvšího JŘBU) došlo ze strany žalobce k neoprávněnému použití jiných peněžních prostředků státu ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, což vedlo v konečném důsledku k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. a) téhož zákona.
27. Správce daně následně 21. 11. 2017 vydal prvostupňové rozhodnutí, proti kterému podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání. Rozhodnutím č. j. 34843/20/5000-10480-712342 ze dne 10. 9. 2020 (dále též „*původní napadené rozhodnutí*“), které bylo doručeno odvolateli téhož dne, žalovaný rozhodl tak, že odvolání částečně vyhověl a změnil (snížil) částku odvodu 86 255 633 Kč na částku 30 051 994 Kč. Na základě žaloby žalobce bylo původní napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2022, č. j. 6 Af 34/2020 -72 (dále jen „*zrušovací rozsudek*“). Žalovaný pak nově o odvolání rozhodl v napadeném rozhodnutí.
28. Žalovaný vzhledem k závěrům uvedeným v rozsudku 6 Af 34/2020 doplnil do spisového materiálu vnitřní předpis mezi zřizovatelem žalobce (tedy MŠMT) a žalobcem. Dne 30. 6. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že nová výše stanovené odvodu za porušení rozpočtové kázně byla stanovena na částku ve výši 21 866 819 Kč.

V. Soudní přezkum

29. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
30. Podle § 44 odst. 1 písm. a) rozpočtových pravidel je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

31. Podle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel odvod za porušení rozpočtové kázně činí v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.
32. Podle § 21 odst. 2 ZVZ může zadavatel pro zadání veřejné zakázky použít otevřené řízení nebo užší řízení a za podmínek stanovených v § 22 a 23 rovněž jednací řízení s uveřejněním nebo jednací řízení bez uveřejnění; otevřené řízení se nepoužije v případě veřejných zakázek v oblasti obrany nebo bezpečnosti.
33. Podle § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ zadavatel může zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění rovněž tehdy, jestliže je nezbytné veřejnou zakázku v krajně naléhavém případě, který zadavatel svým jednáním nezpůsobil a ani jej nemohl předvídat, a z časových důvodů není možné zadat veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení.
34. Podle § 39 odst. 2 písm. a) ZVZ lhůta pro doručení žádostí o účast v užším řízení, jednacím řízení s uveřejněním nebo soutěžním dialogu a požadovaných dokladů prokazujících splnění kvalifikace nesmí být kratší než 37 dnů u nadlimitních veřejných zakázek.
35. Podle § 39 odst. 3 písm. a) bodu 1. a 2. ZVZ lhůta pro podání nabídek nesmí být u nadlimitních veřejných zakázek kratší než 52 dnů v otevřeném řízení, nebo 40 dnů v užším řízení.
36. Podle § 39 odst. 6 ZVZ lhůty pro doručení žádostí o účast podle odstavce 2 začínají běžet dnem následujícím po dni zahájení zadávacího řízení. Lhůty pro podání nabídek podle odstavce 3 začínají běžet v případě otevřeného řízení a zjednodušeného podlimitního řízení dnem následujícím po dni zahájení zadávacího řízení, v případě užšího řízení, jednacího řízení s uveřejněním, soutěžního dialogu a řízení na základě rámcové smlouvy dnem následujícím po dni odeslání výzvy k podání nabídky a v případě jednacího řízení bez uveřejnění dnem odeslání výzvy k jednání.
37. Podle § 82 ZVZ zadavatel nesmí před uplynutím lhůty pro podání námitek proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky podle § 110 odst. 4 uzavřít smlouvu s uchazečem, jehož nabídka byla vybrána jako nejvhodnější podle § 81 (dále jen "vybraný uchazeč").
38. Podle § 86 odst. 1 ZVZ veřejný zadavatel uveřejní formou předběžného oznámení nadlimitní a podlimitní veřejné zakázky. Veřejný zadavatel je oprávněn zahájit zadávací řízení nejdříve 1 měsíc od odeslání předběžného oznámení.
39. Podle § 110 odst. 4 ZVZ námitky proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky nebo proti rozhodnutí zadavatele o vyloučení z účasti v zadávacím řízení musí stěžovatel doručit zadavateli do 15 dnů a v případě zjednodušeného podlimitního řízení do 10 dnů ode dne doručení oznámení o výběru nejvhodnější nabídky veřejné zakázky podle § 81 nebo rozhodnutí o vyloučení z účasti v zadávacím řízení.
40. Podle § 111 odst. 5 ZVZ pokud zadavatel podaným námitkám ve lhůtě podle odstavce 1 nevyhověl, nesmí zadavatel před uplynutím lhůty pro podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, a je-li tento návrh podán včas, ve lhůtě 45 dnů ode dne doručení námitek uzavřít smlouvu. Pokud zadavatel o námitkách nerozhodl ve lhůtě podle odstavce 1, platí, že námitkám nevyhověl. Je-li před uplynutím lhůty podle věty první

řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zastaveno, zákaz uzavřít smlouvu se ruší dnem zastavení řízení.

41. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Městský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožňuje. Jak uvedl Ústavní soud, „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (viz nálezn ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).
42. Vzhledem k tomu, že účastníci řízení k výzvě městského soudu nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, postupoval městský soud podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání. Po seznámení se se správním spisem a po zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
43. Předně je třeba uvést, že v dané věci již bylo rozhodováno Městským soudem v Praze, a to na základě žaloby podané žalobcem proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2020, č. j. 34843/20/5000–10480–712342, o níž Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 20. 9. 2022 č. j. 6 Af 34/2020 - 72, kdy původní napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
44. Městský soud v Praze v tomto řízení proto nutně musel dbát, při respektování zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodnutí, zda v následně probíhajícím řízení byl respektován v úplnosti závěr (právní názor) vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2022 č. j. 6 Af 34/2020 - 72, jímž soud správní orgány v dalším postupu zavázal. Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že původní napadené rozhodnutí bylo v části, v níž se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobce stav krajní naléhavosti nezpůsobil svým jednáním a ani jej nemohl předvídat, nepřezkoumatelné pro jeho vnitřní rozpornost a pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Žalovaný totiž v jedné části napadeného rozhodnutí zákonnou blokační lhůtu ust. § 111 odst. 5 ZVZ pro výpočet zohlednil a dovodil z výpočtu, že stav krajní naléhavosti žalobce zapříčinil sám, na jiném místě napadeného rozhodnutí však s touto lhůtou mezi povinnými zákonnými lhůtami, které byl žalobce v případě zadání veřejné zakázky v užším řízení povinen zohlednit, nepočítal a současně z toho vyvozoval dva protichůdné závěry, tj. že by bylo možné užší řízení provést včas, či naopak nikoli. Z původního napadeného rozhodnutí tak nebylo zřejmé, které zákonné lhůty žalovaný pro své závěry zohlednil a na čem tedy staví své závěry, že žalobce zapříčinil stav krajní naléhavosti a tedy zadal veřejnou zakázku v JŘBU v rozporu s podmínkami dle ust. § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ. V dalším řízení, potažmo v novém rozhodnutí městský soud žalovaného zavázal, aby odstranil

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

uvedený rozpor a jednoznačně vymezil, které konkrétní lhůty byl žalobce povinen při zadání veřejné zakázky v původním řízení zohlednit, které z nich považuje ze strany žalobce za nedodržené, příp. jak se to projevilo na (ne)zákonnosti postupu žalobce.

45. Z původního napadeného rozhodnutí dále nebylo zřejmé, zda (popř. jaký) vliv mohl mít na případné pozdní zahájení původního zadávacího řízení vztah žalobce k jeho zřizovateli (MŠMT). Soud žalovaného zavázal, aby se vztahem mezi žalovaným a MŠMT podrobněji zabýval, tento vnitřní předpis do daňového spisu založil a zvážil, zda a popř. jaký vliv mohl mít na případné pozdní zahájení původního zadávacího řízení vztah žalobce k jeho zřizovateli (MŠMT). Soud uložil tedy žalovanému, aby se v novém rozhodnutí podrobněji zabýval povahou interních předpisů, které upravují předmětný souhlas MŠMT se zahájením zadávacího řízení. Žalovaný měl rovněž posoudit, zda je vnitřní předpis obsahově v souladu s právními předpisy a pohybuje se v jeho mezích.
46. V návaznosti na výše uvedené je úkolem soudu v tomto řízení mj. přezkoumat, zda se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal s výše nastolenými otázkami.
47. Pro posouzení, zda se jednalo o krajně naléhavý případ pro zadání veřejné zakázky žalovaný oproti původnímu napadenému rozhodnutí již nezapočítává blokační lhůtu podle § 111 odst. 5 ZVZ. Uvedené je v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 252/2019 - 256, který judikoval účel blokační lhůty, kdy tuto lhůtu nepovažuje NSS za povinnou, přičemž uvedl i důvody, proč se tato lhůta nemusí do užšího/otevřeného řízení započítávat. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že blokační lhůta nepředstavuje povinnou zákonnou lhůtu, kterou musí zadavatel v případě zadání veřejné zakázky zohlednit. Proto ji žalovaný při svých výpočtech nezohledňoval. U obou potencionálních řízení (tj. u užšího či otevřeného) započítával pouze zákonné lhůty podle § 39 odst. 2 písm. a) ZVZ, § 39 odst. 3 písm. a) ZVZ, § 82 odst. 1 ZVZ a § 86 ZVZ.
48. Ke vztahu žalobce k jeho zřizovateli (MŠMT) žalovaný po doplnění spisového materiálu provedl analýzu vnitřního předpisu, kterým je upraveno zadávání veřejných zakázek, konkrétně Směrnici č. j. MSMT-13430/2014-1, vyhodnotil vliv zřizovatele na zadávací řízení a dospěl k následujícím závěrům. Ze Směrnice MŠMT vyplývají výrazné rozhodovací pravomoci ministra školství, na jehož vůli byly atributy veřejné zakázky č. 401892 závislé. Novým ministrem školství se stal dne 29. 1. 2014 pan Marcel Chládek, který ve funkci nahradil pana Dalibora Štyse. Dne 23. 4. 2014 souhlasilo MŠMT (včetně ministra školství) se zveřejněním předběžného oznámení. Žalovaný vyšel v provedených výpočtech lhůt dle ZVZ z hlediska posouzení, zda bylo reálně možné zadat předmětnou veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení než v JŘBU, z tohoto data (23. 4. 2014), přičemž dovodil, že souhlas MŠMT byl udělen zadavateli včas tak, aby mohla být veřejná zakázka zadávána v odpovídajícím režimu zadávacího řízení. Žalovaný uzavřel, že nástupem nového ministra školství koncem ledna 2014 nevznikla následně žádná časová tíseň, která by musela vést nutně k zadání veřejné zakázky v JŘBU, neboť existoval dostatečný časový prostor pro zadání zakázky v jiném, transparentnějším druhu zadávacího řízení. Podmínky pro použití JŘBU v daném případě nebyly naplněny. Žalovaný uzavřel, že nezjistil rovněž, že by byla Směrnice MŠMT obsahově v rozporu s právními předpisy a nepohybovala se v jejich mezích.
49. Ve vztahu k *prvnímu žalobnímu bodu* soud nepřisvědčil námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nezdůvodnění závěrů o možnosti či nemožnosti

stihnout jiné zadávací řízení, než JŘBU. V případě zadávání veřejné zakázky v otevřeném řízení žalovaný vzal v úvahu zákonné lhůty podle § 39 odst. 3 písm. a) bod 1. ZVZ, § 82 odst. 1 ZVZ a § 86 ZVZ. U zadávání veřejné zakázky v užším řízení připočítal lhůtu podle § 39 odst. 2 ZVZ (40 dnů). Pokud jde o započtení lhůty podle § 40 odst. 1 ZVZ, žalovaný dospěl k závěru, že ačkoliv žalobce nevyužil možnost zkrácení lhůty pro podání nabídek o 5 dnů, neboť nezveřejnil zadávací dokumentaci v plném rozsahu již ode dne uveřejnění oznámení, tato lhůta na závěrech žalovaného nic nemění.

50. Při výpočtu k možnosti či nemožnosti stihnout otevřené či užší zadávací řízení žalovaný vycházel z udělení souhlasu MŠMT začít zadávat veřejnou zakázku dne 23. 4. 2014. Podle názoru žalovaného první prodlení se zahájením veřejné zakázky nastalo již při zveřejnění předběžného oznámení, které nebylo zveřejněno již následující den, nýbrž až 25. 4. 2014. Při připočtení shora uvedených zákonných lhůt žalovaný dospěl k závěru, že pokud by žalobce zadával veřejnou zakázku v otevřeném řízení, mohl stihnout uzavřít smlouvu 1. 8. 2014, (resp. 27. 7. 2014 při započtení lhůty podle § 40 odst. 1 ZVZ), tedy téměř 2 měsíce před nejzazším termínem pro uzavření smlouvy, tj. do dne 30. 9. 2014. V případě zadávání veřejné zakázky v užším řízení mohl žalobce stihnout uzavřít smlouvu 27. 8. 2014 (resp. 22. 8. 2014 při započtení lhůty podle § 40 odst. 1 ZVZ), tedy více než měsíc před nejzazším termínem uzavření smlouvy.
51. Vzhledem k tomu, že žalovaný v bodech [44] až [51] napadeného rozhodnutí přesvědčivě a podrobně zdůvodnil, proč měl žalobce dostatečný časový prostor na to, aby poptávané plnění zadal v otevřeném či užším zadávacím řízení, soud považuje námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.
52. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že minimální délka zadávacího řízení je zmýlená minimálně o 40 dnů. Nelze souhlasit se žalobcem, že lhůta pro podání námitek proti výběru podle § 110 odst. 4 ZVZ nebyla připočítána, neboť z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný lhůtu 15 dní zahrnul do výpočtu v případě zadávání veřejné zakázky v otevřeném i užším zadávacím řízení. Pokud jde o námitku nepřipočítání lhůty podle § 59 odst. 4 ZVZ, jde o lhůtu fakultativní, neboť podle citovaného ustanovení veřejný zadavatel *může* požadovat po dodavateli, aby písemně objasnil předložené informace či doklady nebo předložil další informace či doklady prokazující splnění kvalifikace. Stejně tak lhůta pro posouzení kvalifikace každé nabídky není stanovena zákonem. Ze žádného ustanovení zákona o veřejných zakázkách neplyne, že pro posouzení kvalifikace každé nabídky je nezbytné vyčlenit minimálně 1 týden. Soud naopak souhlasí s námitkou žalobce, že do lhůty je třeba připočítat 5 pracovních dnů ve smyslu § 75 odst. 1 ZVZ. I v případě, že by kvůli absenci plné elektronizace došlo k prodlevě kvůli doručování oznámení o výběru běžnou poštou o 10 dnů, nelze souhlasit se žalobcem, že délka zadávacího řízení je zmýlená minimálně o 40 dnů. S připočtením posledních dvou lhůt, jakož i s určitou časovou rezervou pro posouzení kvalifikace každé nabídky, nelze dospět k závěru, že žalobce neměl dostatečný časový prostor pro realizaci otevřeného či užšího zadávacího řízení.
53. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce nese odpovědnost za nestihnutí standardního zadávacího řízení, neboť na straně žalobce došlo k nedůvodným časovým ztrátám. V důsledku opravy nesprávných údajů muselo být dne 25. 4. 2014 vydáno opravné oznámení předběžných informací, tedy až po více než 4 měsících od oznámení předběžných informací dne 23. 12. 2013. Užší zadávací řízení na veřejnou zakázku č.

377420 bylo zahájeno oznámením o zakázce dne 9. 6. 2014, ve Věstníku veřejných zakázek (dále jen „VVZ“) byla veřejná zakázka uveřejněna dne 9. 6. 2014 a v Tenders electronic daily (dále jen „TED“) dne 12. 6. 2014, tedy po 44 dnech od vydání opraveného oznámení předběžných informací. Dne 24. 6. 2014 bylo vydáno opravné oznámení o veřejné zakázce č. 377420 (ve VVZ uveřejněno dne 24. 6. 2014 a v TED dne 27. 6. 2014). Opravou zde došlo k další časové ztrátě 15 dnů.

54. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že předpokládaný termín pro zadávání veřejné zakázky 30. 9. 2014 a uzavření smlouvy o outsourcingu služeb nejpozději dne 1. 10. 2014 není závazný. Při určení data dokončení zadávacího řízení je rozhodující termín, který je uveden v zadávací dokumentaci. Jelikož v zadávací dokumentaci je uvedeno datum 30. 9. 2014, byl tento termín pro hodnocení žalovaným závazný, neboť z tohoto termínu plynou práva a povinnosti nejen zadavateli, nýbrž i dodavatelům. Proto spekulaci žalobce, že nechtěl v zadávacích podmínkách „odkrýt karty“ (viz bod 25. Vyjádření 16959/23), a ve skutečnosti měla být veřejná zakázka dokončena do 1. 11. 2014, žalovaný nemohl brát v potaz.
55. Ve vztahu k *druhému žalobnímu bodu* soud souhlasí s názorem žalobce, že otázku přípustnosti JŘBU je třeba posuzovat ke dni zahájení tohoto typu řízení. Současně je však třeba uvést, že jednací řízení bez uveřejnění je zadavatel oprávněn využít za současného splnění předpokladů podle § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ, které musí být propojeny příčinnou souvislostí:

- 1) musí se jednat o krajně naléhavý případ;
- 2) tento krajně naléhavý případ zadavatel svým jednáním nezpůsobil; a
- 3) zadavatel tento krajně naléhavý případ nemohl předvídat;
- 4) z časových důvodů není možné zadat veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení.

Z citovaného ustanovení plyne, že podmínkou pro zahájení JŘBU je mimo jiné skutečnost, že zadavatel svým jednáním stav krajní naléhavosti nezpůsobil a ani jej nemohl předvídat. Jak již uvedeno výše, žalobce je odpovědný za nestihnutí otevřeného či užšího řízení, neboť na jeho straně došlo k nedůvodným časovým ztrátám. Pro použití JŘBU tak nebyly splněny zákonné podmínky, které jsou stanoveny kumulativně. Předně nebyla splněna 2. a 3. podmínka pro použití JŘBU, neboť žalobce stav krajní naléhavosti způsobil svou liknavostí.

56. Ve vztahu ke *třetímu žalobnímu bodu* soud nepřisvědčil námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné závěry ohledně součinnosti MŠMT. Námitka žalobce týkající se opožděného souhlasu ministra školství se zahájením zadávacího řízení je nedůvodná. Jak již bylo uvedeno výše, dne 23. 4. 2014 souhlasilo MŠMT (včetně ministra školství) se zveřejněním předběžného oznámení. Za situace, kdy byl souhlas MŠMT začít zadávat veřejnou zakázku udělen, mohla být veřejná zakázka vysoutěžena včas v užším i otevřeném řízení a nebylo tak nezbytné užití JŘBU (viz podrobněji výše k námitkám v prvním žalobním bodu). Skutečnost, že výměna ministra školství v době před zahájením zadání veřejné zakázky mohla mít vliv na pozdější start zadávání veřejné zakázky žalovaný zohlednil při stanovení výše odvodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

57. Podle § 8 odst. 1 daňového řádu může jako důkaz sloužit vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci včetně např. mediálních výstupů ministra školství. Nicméně soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že mediální výstupy ministra a dokumenty s nimi související, nemohou být v této věci právně významné. Žalobce se v tomto přísně právně regulovaném prostředí, kterým je proces zadávání veřejných zakázek, musí řídit právními předpisy, nikoli mediálními výstupy ministra. Ministr může změnit podobu a koncepci společné části maturitní zkoušky, např. podpisem vyhlášky MŠMT č. 177/2009 Sb., o bližších podmínkách ukončování vzdělávání ve středních školách maturitní zkouškou, resp. její novely, k tomu však v rozhodné době nedošlo. Z téhož důvodu soud shledal svědeckou výpověď PhDr. Marcela Chládky, MBA, MSc., či relevantních pracovníků MŠMT za nadbytečnou, neboť skutkový stav je pro účely posouzení porušení rozpočtové kázně v dané věci zjištěn zcela dostatečně.
58. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako zamítl.
59. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. června 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.